

Menister lüüdo kuulma tark
 Ja kuningas ka moista erk,
 Et jättis mahha waeno-meelt
 Ja põris nenda kurjast teelt,
 Ja teggi muist ka jälle heaks,
 Mis enne olli temmal weaks;
 Nüüd põris ällist temma meel
 Ja kõndis jälle ello teel! —
 Menister targem teiste seast,
 Kes sedda wälja arwas heast:
 Ei linno-lelest teadnud ta
 Seal rohkemat, kui sa ja ma!

Jutto jätkud.

Üks kuningas ütles ühhe moisa wannemale, et ükski ei wõi kolme sõnna kirjutada, mis ei wõi parremaks ehk pahhemaks pöördä ja nenda rahho rikkumist sünnitada.

Moisawannem wöttis sulgo ja kirjutas: üks, kaks, kolm. „Jah! sull on õigus!“ kostis kuningas, siin ei olle wigga.

Wiimne seädus.

Kasper Maine olli üks otsato rikkas Inglisma mees; agga wägga lustlik feige ello aia ja

ka surma tunnil weel. Kui surm liggi olli ja palju sõbrad temma ümber seisid, kutsus omma wanna teendrit omma ette ja ütles: „Kule Jakob! kaua aega olled sa mind truieste teninud ja feige selle aia ka joomist armastanud, siis ollen minna omma wiimse seädusse ehk testamenti lastnud ülles panna, mis sinnule suurt himmo jooma teeb, ja mis sa selle musta laekasess leiad, mis minno modi al on!“

Wanna Jakob arwas, et se muud ei woi olla, kui hea tüf rahha ehk paar tošsinad pudelid wina. Agga, kui perremees surnud olli, ei leidnud Jakob laekast muud, kui ühhe — solasse häringa!

Rahho tasuminne.

Tallomehhel surri temma feige parrem lehm. Temma naene kurwastas selle ülle wägga, jäi haigeks ja surri, mis ülle mees ennast wägga kurwastas.

Teised küllamehhed trööstisid tedda ja üks ütles: „Sinnul olli üks hea ja wapper noene, se on tössi; agga selle wasto leiad pea jälle abbi, sest sa olled alles noor ja saad siis pea